

G

894.812

MAD

ശ്യാമപ്രസാദ്

ഗുണസംഭരണം

Grandha Sambharanam

R. MADHAVA PAI

FIRST IMPRESSION 1000 COPIES

1957 APRIL

Publishers

**Sree Narasimha Vilasam Book Depot,
Thuravoor, Kerala State.**

Printed at the Azad Printers, Quilon

ഗ്രന്ഥസംഭരണം

ആർ. മാധവപ്പെ, തുറവൂർ

ശ്രീ നരസിംഹവിലാസം ബുക്കഡിപ്പോ,
തുറവൂർ :: കേരളം

40 നയാപൈസ

മാധവപ്പെയുടെ കൃതികൾ

അപരാധിനി
അമ്മായിഅമ്മ
എക്സ് റെ
കളികൾ
ചരിത്രപാഠങ്ങൾ
ചിത്രകഥാവലി—മൂന്നുഭാഗം
ജതീൻദാസ്
ജാലവിദ്യകൾ
ദ്രോണർ
നമ്മുടെ സഹകരണസംഘങ്ങൾ
ഫൗണ്ടൻപേന
ബാലാരാമം
ലൈബ്രറിയൻ
വഴയാജനവിദ്യാഭ്യാസം
വാസ്തുസഹായി
ശ്രീമത് സുകൃതീന്ദ്രതീർത്ഥസ്വാമികൾ
സഹകരണഭീഷിക
സഹകരണപ്രവേശിക
സാഹിത്യകുശലൻ ശേഷഗിരിപ്രഭ
ഗ്രന്ഥസംഭരണം

മുഖവുര

ഒരു ഗ്രന്ഥശാലയുടെ പ്രവർത്തനവുമായി ബന്ധപ്പെടുവാൻ എനിക്കാദ്യമായി അവസരം ലഭിച്ചത് 1921-ൽ ആണ്. അന്നുമുതൽ ഇന്നുവരെ ഗ്രന്ഥശാലാപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വിവിധവശങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുകഴിയുന്നു. ഇത്രയും കാലത്തെ പ്രവർത്തനത്തിലും പരിചയത്തിലുംനിന്ന് അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾ ഗ്രന്ഥശാലാപ്രണയികളുടെ മുമ്പിൽ വയ്ക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കുമെന്നു പലപ്പോഴും തോന്നിട്ടുണ്ട്. 'ലൈബ്രേറിയൻ', 'വയോജനവിദ്യാഭ്യാസം' ഇവ ആ തോന്നലിന്റെ ഫലങ്ങളത്രെ. ഈ 'ഗ്രന്ഥസംഭരണ'ത്തിന്റെ കഥയും മററൊന്നല്ല.

പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കുതക്കമെന്ന ഉത്തമബോധ്യത്തോടെ ചില നിർദ്ദേശങ്ങൾ ഇതിൽ അവിടവിടെ രേഖപ്പെടുത്താനിടയായിട്ടുണ്ട്. അവയെപ്പറ്റി ഗ്രന്ഥശാലാപ്രവർത്തകർ യഥോചിതം ചിന്തിക്കുമെന്നാശിക്കുന്നു.

തൂറവൂർ,
13-4-'57

}

വിധേയൻ,
ആർ. മാധവപ്പെ

വിഷയസൂചി

---

1. വായനക്കാരന്റെ താല്പര്യം
2. സാമ്പത്തികക്ഷേമം
3. ഭിന്നരൂപീകാരായ വായനക്കാർ
4. വർഗ്ഗീകരണം
5. ലിസ്റ്റ് തയ്യാറാക്കുന്ന വിധം
6. ലൈബ്രറിയൻ ചെയ്യേണ്ടത്
7. ബാല-വനിതാ-വിഭാഗം
8. വിജ്ഞാനവിതരണം
9. ഗ്രന്ഥസംരക്ഷണം
10. എണ്ണമല്ല വണ്ണമാണാവശ്യം
11. 'ലൈബ്രറി സീസൺ'
12. പുസ്തകസംഭാവന
13. റിക്കാർഡുകളിൽ
14. പുസ്തകപ്പതിക
15. അംഗീകൃതലിസ്റ്റ്

ഗ്രന്ഥസംഭരണം

വായനക്കാരന്റെ താല്പര്യം

ചൊതുജനങ്ങളുടെ സ്നേഹനിർഭരമായ താല്പര്യത്തെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചു വളർന്നുവരേണ്ട ഒരു സ്ഥാപനമാണ് ഗ്രന്ഥശാല. ആരെയും ഗ്രന്ഥശാലയിലേക്കാകർഷിക്കാൻ നിർബ്ബന്ധം ചെയ്യത്തക്ക വിധത്തിലുള്ള നിരമങ്ങളൊന്നും നിലവിലില്ല; ഉണ്ടാവുക എളുപ്പവുമല്ല. തനിക്കു പ്രയോജനമുള്ള ഒരു സ്ഥാപനമാണ് ഗ്രന്ഥശാലയെന്നും അവിടെ ചെല്ലേണ്ടതു തന്റെ ഓവശ്യമാണെന്നും ഓരോ വ്യക്തിക്കും സ്വയം തോന്നിയാൽ മാത്രമേ ഏതൊരാളും ആ സ്ഥാപനത്തെ സമീപിക്കുകയുള്ളൂ. ഗ്രന്ഥശാലയിൽ സംഭരിച്ചു വച്ചിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥസഞ്ചയവും ഗ്രന്ഥശാലയിലെ സൗകര്യസൗജീകരണങ്ങളുമാണ് അയാളെ അങ്ങോട്ടു കർഷിക്കേണ്ടത്. ആരെയും ആകർഷിക്കാൻ കഴിയത്തക്ക വിധത്തിലുള്ള സൗജീകരണങ്ങൾക്ക് ഒട്ടേറെ ധനവ്യയം ആവശ്യമാണ്. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഇന്നുള്ള ഗ്രന്ഥശാലകളിൽ കൈവിരൽകൊണ്ടെണ്ണാവുന്ന ചുരുക്കം ചിലതിനു മാത്രമേ അതേപ്പറ്റി സ്ഥലമായി ചിന്തിക്കാൻ കഴിയൂ. മറ്റുള്ളവ കാലാന്തരത്തിൽ ആ നിലയിൽ എത്തിച്ചേരേണ്ടതായിരിക്കുന്നതേ ഉള്ളൂ.

അന്നന്നുള്ള പത്രങ്ങൾ വായിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മാത്രമാണ് വായനക്കാർ അവരുടെ സമയത്തിലേതാനുംഭാഗം വായനശാലയിൽ ചെലവഴിക്കാറുള്ളത്. ഗ്രന്ഥശാലയിൽ നിന്നും ആവശ്യമുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങി അവയും അവിടെയിരുന്നു വായിക്കാവുന്നതാണെങ്കിലും സാധാരണയായി അങ്ങനെയൊരു നടപടി അനുഭവപ്പെട്ടുകാണാറില്ല. പുസ്തകങ്ങൾ—മാസികകളും വാരികകളുംപോലും—അവരവരുടെ ഗൃഹങ്ങളിൽ കൊണ്ടുപോയി സാവകാശംപോലെ വായിക്കുവാനാണ് ആളുകൾ തല്പരരാകാറുള്ളത്. അവരവരുടെ വാസസ്ഥാനഗുണമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളാണെങ്കിൽ വായന രസപ്രദമാവുമെന്നും അത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മറ്റു കാര്യങ്ങളെല്ലാം മാറിവെച്ചിട്ടുപോലും വളരെവേഗം വായിച്ചുതീർക്കാനിടയാകുമെന്നും ഉള്ളതു നാം ഓരോരുത്തരും അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ള വസ്തുതയാണ്. നമ്മെ വളരെയധികം രസിപ്പിച്ച ഒരു പുസ്തകം വായിച്ചുതീരുമ്പോൾ അത്തരം പുസ്തകങ്ങൾ പിന്നെയും സമ്പാദിക്കുവാനുള്ള അഭിലാഷം നമ്മിൽ ശക്തിപ്പെടും. അതിന്നായി എത്രയും വേഗം ഗ്രന്ഥശാലയെ സമീപിക്കുകയും ചെയ്യും. നേരേമറിച്ച്, നമുക്കിഷ്ടപ്പെടാത്ത--നമ്മുടെ അഭിലാഷങ്ങളേയും താല്പര്യങ്ങളേയും പരിപോഷിപ്പിക്കാത്ത—ഒരു ഗ്രന്ഥമാണെങ്കിൽ വായന മുന്നോട്ടു നീങ്ങുകയില്ല; ഏറെനാൾകൊണ്ടുപോലും അതു വായിച്ചു പൂർത്തിയാക്കുവാൻ നമ്മെക്കൊണ്ടു സാധിക്കുകയില്ല; അതു തിരച്ചു ഏർപ്പിച്ചു വേറൊരു വാങ്ങിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ കറേയൊക്കെ നാം അലസരായിത്തീരുകയും ചെയ്യും.

ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രസപ്രദങ്ങളും മറ്റു ചിലവ രസശൂന്യങ്ങളുമാണ് എന്നു വിധികല്പിക്കുക എളുപ്പമല്ല. അങ്ങനെയായിരുന്നെങ്കിൽ രസശൂന്യങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെയെല്ലാം നിഷ്കാസനം ചെയ്ത് രസപ്രദങ്ങളെന്ന വകുപ്പിൽ

പ്പെട്ട പുസ്തകങ്ങൾ മാത്രം സംഭരിച്ച സ്ഥാപനത്തെ സർവ്വോ
 ത്തമമാക്കാൻ നിഷ്പ്രയാസം സാധിക്കുമായിരുന്നു. എ
 ന്നാൽ വസ്തുത അതല്ല. ഒരു ഗ്രന്ഥത്തെ ഒരു രാജ്യത്തി
 ൽ രസതന്ത്രവും മറ്റൊരാൾക്ക് ഏറ്റവും രസപ്രദവുമായി
 ട്ടാണ് അനുഭവപ്പെടുന്നത്. അതിന് കാരണം വായന
 കാരന്റെ വാസനയുടെ വ്യത്യസ്തഭാവമാണ്. ഡിറക്ടീവു
 നോവൽ ഒരാൾക്ക് കഴിവില്ലാത്തതാണെങ്കിൽ മറ്റൊരാൾ
 ക്ക്ക് അത്യന്തം മഹത്തായിത്തീരാനും. ഒരുവൻ അളവറ്റ
 ആനന്ദത്തോടുകൂടി ആസ്വദിക്കുന്ന ഒരു സാഹിത്യവിമർശം
 മറ്റൊരാൾക്ക് തലവേദനയുണ്ടാക്കാൻ മാത്രമേ ഉതകുകയു
 ള്ളൂ. ഒരാൾ വളരെ കൗതുകത്തോടുകൂടി വായിക്കുന്ന വിവ
 ര്ത്തനഗ്രന്ഥം മറ്റൊരാൾക്ക് അത്യന്തം അരോചകമായി
 തീരാനും. ഈ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾക്കടിസ്ഥാനം ഗ്രന്ഥങ്ങളോ
 അതിലെ പ്രതിപാദ്യങ്ങളോ അല്ലെന്നും വായിക്കുന്നവന്റെ
 അഭിരുചിയെ മാത്രമാണ് അത് ആശ്രയിച്ചു നില്ക്കുന്നതെ
 ന്നും ഇതിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ. ലോകം ഭിന്നത
 ചിന്തയിരിക്കുന്നിടത്തോളംകാലം അവർക്ക് രുചിപ്രദമായി
 തീരുന്ന വസ്തുക്കളും ഭിന്നങ്ങളായിത്തന്നെ ഇരിക്കും. പര
 സ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ അഭിരുചികളോടും വാസനകളോടും
 അഭിലാഷങ്ങളോടുകൂടിയ ആളുകളെ ഒരുപോലെ ആക
 ഷ്ഠിക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ മാത്രം നിലനില്ക്കുവാനും അഭിവൃദ്ധി
 പ്പെടുവാനും കഴിയുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളെത്ര ഗ്രന്ഥശാലകൾ.
 ആ ആകർഷണശക്തി ഏറിയകൂറും ഗ്രന്ഥശാലയിൽ സംഭ
 രിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു
 ഗ്രന്ഥശാലയുടെ വളർച്ച — മാത്രമല്ല അതിന്റെ നിലനില്പു
 പോലും — ഗ്രന്ഥശാലയിൽ സംഭരിക്കപ്പെടുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളെ
 ആശ്രയിച്ചു നില്ക്കുന്നു എന്നു വരുമ്പോൾ ഗ്രന്ഥസംഭരണ
 ത്തിൽ ഗ്രന്ഥശാലാപ്രവർത്തകർ എത്രമാത്രം ശ്രദ്ധ ചെലു
 ത്തണമെന്നുള്ളതു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ.

2

സാമ്പത്തികക്ഷേമം

നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ഗ്രന്ഥശാലകളിൽ തൊണ്ണൂററിയഞ്ചു ശതമാനവും ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. നാട്ടുഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളാണ്—അതായതു മലയാളപുസ്തകങ്ങളാണ്—ആ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുക. അതാണാവശ്യവും.

നാട്ടുപുറത്തുള്ള ഏതു ഗ്രന്ഥശാലയും നാട്ടുഭാഷയിലുള്ള സകല ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതായിരിക്കണം എന്നഭിലഷിക്കാവുന്നതാണ്. അങ്ങനെ അഭിലഷിക്കേണ്ടതുമാണ്. പക്ഷെ അതൊരു ആദർശമായി കൈക്കൊള്ളാമെന്നല്ലാതെ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമായിത്തീരുക അത്രയേറെ എളുപ്പമായി കരുതാവുന്നതല്ല. ഇന്നു കിട്ടാൻ കഴിയുന്ന എല്ലാ മലയാളഗ്രന്ഥങ്ങളും വാങ്ങുവാൻ നാലു സ്ഥാനത്തിൽ കവിഞ്ഞ ഒരു മൂലധനം ആവശ്യമാണെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. ആയിരം ആയിരത്തിയഞ്ഞൂറു രൂപയിൽ കവിഞ്ഞു വിലവരുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഓരോ ആണ്ടിലും പുതുതായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നതുണ്ട്. ഇന്നുള്ളതൊന്നിച്ചും മേലാലുള്ളതു് അതതു കാലത്തും സംഭരിക്കുവാനുള്ള ആസ്തി നമ്മുടെ ഗ്രാമീണഗ്രന്ഥശാലകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സ്വപ്നം കാണുവാൻപോലും ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്കു സാദ്ധ്യമല്ല. മലയാളത്തിലുള്ള സകല ഗ്രന്ഥങ്ങളും സംഭരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, പുതുതായി വിലയ്ക്കു ടക്കുവാൻ പറ്റിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ടാവുന്നില്ലല്ലോ എന്നു ഖേദിക്കുന്നുവെന്നും വീവ്വിധിയിൽ ചില സ്ഥാപനങ്ങൾപോലും പുതുതായിറങ്ങുന്ന എല്ലാ ഗ്രന്ഥങ്ങളും സംഭരിക്കാൻ ശേഷിയില്ലാത്തവയായിത്തീർന്നു

കണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഗ്രാമീണന്റെ സർവ്വകലാശാലയാണ് ഗ്രാമീണഗ്രന്ഥശാലയെന്നും മറ്റേതുകാര്യത്തിനും ചെലവഴിക്കുന്നതിൽ കവിഞ്ഞ തുക ഗ്രാമസർവ്വകലാശാലകൾക്കുവേണ്ടി ചെലവഴിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും അതിന്നു തയ്യാറാകുന്ന കാലത്തു മാത്രമേ ഗ്രാമീണർ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സർവ്വഭാവവും വഹിക്കാൻ കഴിയും വിവേകവും ഉള്ള അന്താണിയായിത്തീരുകയുള്ളുവെന്നും ഉള്ള പരമാർത്ഥം അറിഞ്ഞു് ആ അറിവു ഫലപ്രദവും പ്രയോജനകരവുമാക്കാൻ സന്നദ്ധതയുള്ള ഒരു ഭരണകൂടം നിലവിൽ വരുമ്പോൾ, അഥവാ ഇനുള്ള ഭരണാധിപന്മാർക്കു് അക്കാര്യത്തിൽ ഒരു സമ്പന്നസ്തുതോന്നുമ്പോൾ മാത്രമേ, എല്ലാ നാട്ടുഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതായിരിക്കണം ഒരു ഗ്രാമീണഗ്രന്ഥശാല എന്ന ആദർശം യാഥാർത്ഥ്യമായിത്തീരവാനുള്ള അരുണപ്രഭ വീശിത്തുടങ്ങുകയുള്ളു.

ഏറ്റവും പരിമിതമായ കഴിവുകൾക്കുൾപ്പെട്ടു വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു ഇന്നു ഗ്രന്ഥശാലാപ്രവർത്തകർ ഗ്രന്ഥസംഭരണത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടവർ. ശരാശരി നൂറ്ററിയൻപത്തോ ഇരുനൂറ്റോ രൂപ മാത്രമായിരിക്കും ഒരാളിൽ അതിലേക്കു ചയോഗിക്കുവാൻ കഴിയുക. ആ തുകകൊണ്ടു വാങ്ങാൻ കഴിയുന്ന അപൂർവ്വം ഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കൊണ്ടാണ് ആ സ്ഥാപനം അതിന്റെ പരിസരങ്ങളെ പ്രശോഭിപ്പിക്കേണ്ടതു്; ആ പ്രദേശത്തെ ജനങ്ങളുടെ വിജ്ഞാനാഭിലാഷത്തെ പരിപോഷിപ്പിക്കേണ്ടതു്; അന്നാട്ടിലെ ജനങ്ങൾക്കു് ആ സ്ഥാപനത്തോടുള്ള താല്പര്യത്തെ നിലനിർത്തേണ്ടതു്. പ്രവർത്തകരുടെ ചുമതല എത്രമാത്രം വൈഷമ്യമേറിയതാണെന്നു നോക്കുക! ഈ വിഷമഘട്ടം കഴിയുന്നത്ര വിജയകരമായി തരണംചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കാതെ കഴിയുന്നതുപോലെ കഴിയട്ടെ എന്ന അലസമട്ടിൽ തള്ളിവിട്ടാൽ ആ സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഗതി എന്തായിരിക്കും?

ഭിന്നതചിക്കാരായ വായനക്കാർ

ഒരു ഗ്രന്ഥശാലയെ സമീപിക്കുന്നവർ വിവിധതരക്കാരായിരിക്കും. സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരുമെന്നൊരു പൊതുവിഭാഗം. പ്രായംകൊണ്ട്, കുട്ടികൾ യുവാക്കന്മാർ വൃദ്ധന്മാർ എന്ന ഭേദം. മതപരമായി ഹിന്ദുക്കൾ, ക്രിസ്ത്യാനികൾ, മുഹമ്മദീയർ എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള വകഭേദങ്ങൾ. രാഷ്ട്രീയമായി പലവക കക്ഷികളുണ്ടാകാം. ആസ്തികർ, നാസ്തികർ, അദ്ധ്യാത്മചിന്തകർ, ഭൗതികവാദികൾ എന്നിങ്ങനെ പിന്നെയും ശേഷിക്കുന്നു ഭേദഭാവങ്ങൾ പലതു്. ഈ എല്ലാ തരക്കാർക്കും ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഗ്രന്ഥശാലകളും വേണം. ഏതെങ്കിലും ഒരു കൂട്ടർക്കു മാത്രമായോ ഏതെങ്കിലും കൂട്ടരെ മാറ്റിനിർത്തിയോ ഉള്ളതായിരിക്കരുതു് ഒരു ഗ്രന്ഥശാലയും. ഒരു ഗ്രാമീണഗ്രന്ഥശാല ആ ഗ്രാമത്തിലെ പൊതുഗ്രന്ഥശാലയാവണം. ആ ഗ്രാമത്തിൽപെട്ട ഏതൊരുത്തനും ആ സ്ഥാപനംകൊണ്ടു പ്രയോജനമുണ്ടാവണം. ക്രിസ്ത്യാനികൾ മുഹമ്മദീയരും കോൺഗ്രസ്സ് കാരരും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റിനും അദ്ധ്യാത്മചിന്തകരും ഭൗതികവാദികൾക്കും അവരവരുടെ ചിന്താഗതിക്കനുസരിച്ചു് ആവശ്യമുള്ളതു് അവിടെനിന്നു കിട്ടാൻ കഴിയണം.

ഗ്രന്ഥസംഭരണത്തിനായി ഒരുങ്ങുന്ന ഓരോ സന്ദർഭത്തിലും പ്രവർത്തകർ അവഗാധം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട ഒരു വസ്തുതയാണിതു്. വികിയോഗിക്കാൻ കഴിയുന്ന തുകയ്ക്കും ആ തുക കൊണ്ടു വാങ്ങാൻ കഴിയുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ എണ്ണത്തിനും ഉൾപ്പെട്ടു് മേൽ വിവരിച്ച എല്ലാ തരക്കാരുടേയും താല്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കാൻ ഉതകത്തക്ക വിധത്തിൽ വിവിധതര

നം പുസ്തകങ്ങൾ സംഭരിക്കേണ്ടതാണ്. ഒരുതരക്കാർക്കു
കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മാത്രം സംഭരിക്കുന്നപക്ഷം അക്രമങ്ങളെ
പരിപൂർണ്ണസംതുപ്പി നേടുവാൻ കഴിയുമെങ്കിലും മറ്റനേകം
പേർ അതുപുരായി അകന്നുപോകും. ഒരിക്കൽ അതുപു
രുന്നവരെ പിന്നീട് സംതുപ്പുരാക്കുക വളരെയധികം വി
ഷമപ്പെട്ട കാര്യമാണ്. ആ അതുപു ഒരുതരം വാശിയാ
യി മാറുവാനും അതിൽനിന്നും ചില പുതിയ സ്ഥാപന
ങ്ങൾ രൂപംകൊള്ളാനും അനാരോഗ്യകരമായ മത്സരങ്ങൾ
ഉടലെടുക്കാനും ഇടയായി എന്നും വരും. കാലേക്രമി കരു
തലോടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നപക്ഷം ഇവക വൈഷമ്യങ്ങൾ
ക്കൊന്നും ഇടയാവുകയില്ല.

വർഗ്ഗീകരണം

എല്ലാ തരക്കാരുടേയും അഭിരുചിക്കനുസരിച്ചും താല്പര്യസംരക്ഷണത്തിനനുതകമാറും ഉള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സഭരികളാൽ കഴിയുന്നതൊക്കെ ഗ്രന്ഥശാലയിൽ ഉള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സ്വഭാവം വർഗ്ഗീകൃതഭാവത്തിൽ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമായി വരും. ഗ്രന്ഥശാലയിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ എണ്ണം എത്ര കാണേതാ കൂടിയോ ഇരുന്നാലും ആ എണ്ണത്തെ വർഗ്ഗീകരിച്ചു വിഭജിച്ചുവെച്ചിരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. അത്തരം ഒരു അടിസ്ഥാനത്തിലല്ലാതെ പുതുതായി ഗ്രന്ഥസംഭരണത്തിനൊരുങ്ങുന്നതു വിജയകരമാവുകയില്ല.

വെച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥശേഖരമാണെങ്കിലും അതു ശരിയായവിധം വിനിയോഗാർഹമാകണമെങ്കിൽ സൂക്ഷ്മമായി അതിനെ വർഗ്ഗീകരിച്ചു വിഭജിച്ചിരിക്കണം. ഗ്രന്ഥസഞ്ചയം ഉറപ്പുള്ള ഒരു സൗധമാണെങ്കിൽ വർഗ്ഗീകരണം ആസൗധത്തിന്റെ പ്രവേശനദാർശനം തുറക്കാനുള്ള താക്കോലാണ്. അത്തരം ആയിരമോ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉള്ള ഗ്രന്ഥശാലകളുടെ പ്രവർത്തകർ ചിലപ്പോൾ പറയുന്നതു കേൾക്കാം “പുസ്തകങ്ങളുടെ എണ്ണം ഒരു രണ്ടായിരമായിക്കഴിഞ്ഞാൽ വർഗ്ഗീകരിച്ചു” ഒരു ലിസ്റ്റ് ഉണ്ടാക്കണമെന്ന് ഞങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ട്” എന്നു്. പ്രായോഗികമല്ലാത്ത ഒരു അഭിലാഷമാണിതു് എന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല അതിലേക്ക് അത്രയേറെക്കാലം കാത്തിരിക്കുന്നതു് അഭിലാഷനീയവുമല്ല. രണ്ടായിരം പുസ്തകങ്ങൾ സംഭരിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ അവയെ വർഗ്ഗീകരിക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമം ഭാരമുള്ള

ഒരു ജോലിയായി അനുഭവപ്പെടും. തന്മൂലം അതു ചിലപ്പോൾ നീണ്ടുനീണ്ടുപോയി എന്നു വരും. അങ്ങനെ നീണ്ടുതോറും ഭാരം ഏറുകയും ചെയ്യും. പത്തോ നൂറോ പുസ്തകങ്ങൾ മാത്രം സംഭരിക്കുന്ന പ്രാരംഭഘട്ടമുതൽക്കുതന്നെ ഈ വർഗ്ഗീകരണം സാധിച്ചുപോവുകയാണെങ്കിൽ അതൊരു പ്രത്യേകജോലിയായി ഒരിക്കലും അനുഭവപ്പെടുകയില്ല. അസംഖ്യം പുസ്തകങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുവെച്ചു വർഗ്ഗീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ വർഗ്ഗീകരണം സുസൂക്ഷ്മമാകുമെന്നു വിചാരിക്കാനും പാടില്ല. കിട്ടുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ അപ്പപ്പോൾ തരംതിരിച്ചാൽ ആ വിഷമവും നേരിടുന്നതല്ല.

വർഗ്ഗീകരണത്തിൽ എത്രയേറെ അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളുണ്ടാകാമോ അത്രയേറെ നല്ലതാണ്. ഗദ്യകൃതികളിൽ കഥകൾ എന്ന ഒരു വിഭാഗത്തെക്കുറിച്ചുതന്നെ നോക്കാം. ചെറുകഥാസമാഹാരങ്ങൾ, നീണ്ടുകഥകൾ അഥവാ നോവലുകൾ, നോവലുകൾ എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു അവാന്തരവിഭാഗങ്ങൾ അതിലുണ്ടാകേണ്ടിവരും. ഇതുമൂന്ന് അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളിലും സ്വതന്ത്രകൃതികളെന്നും ഭാഷാന്തരീകരണങ്ങളെന്നും രണ്ട് ഇനമുണ്ടാകും. കഥകൾ എന്ന വിഭാഗത്തിലെ നോവൽ എന്ന ഉപവിഭാഗത്തിൽ ഒരിനമായ സ്വതന്ത്രനോവലുകളിൽത്തന്നെയും അപസർപ്പകാല്പനാശ്ചാരിക, ചരിത്രാശ്ചാരിക, സാമൂഹികാശ്ചാരിക, രാഷ്ട്രീയാശ്ചാരിക എന്നിങ്ങനെ പല അവാന്തരവിഭാഗങ്ങൾ ആവശ്യമായിത്തീരും.

നാടകങ്ങൾ എന്ന വിഭാഗത്തിലാവട്ടെ, ഏകാങ്കനാടകങ്ങൾ നാടകങ്ങൾ എന്നൊരു വിഭാഗം, ഗദ്യനാടകങ്ങൾ, ഗാനനാടകങ്ങൾ എന്നു മറ്റൊരു വിഭാഗം, ചരിത്രനാടകങ്ങൾ, സാമൂഹ്യനാടകങ്ങൾ, രാഷ്ട്രീയനാടകങ്ങൾ എന്നു ഇനിയൊരു വിഭാഗം, സുഖപര്യവസായികൾ ദുഃഖപ

ശ്യാവസായികർ എന്നു പിന്നെയുമൊരു വിഭാഗം. ഇങ്ങനെ പല അവാന്തരവിഭാഗങ്ങൾ വരും.

ഇപ്രകാരം മുഖ്യവിഭാഗങ്ങളും, ഉപവിഭാഗങ്ങളും പിന്നെയും അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളുമായി ഗ്രന്ഥശാലയിലെ ഗ്രന്ഥസഞ്ചയത്തെ തരംതിരിക്കുമ്പോൾ ചില വിഭാഗങ്ങളിൽ പെടുന്നവയായി വളരെയധികം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉള്ളതായും പല വിഭാഗങ്ങളും ശൂന്യമായി കിടക്കുന്നതായും നമുക്കു കാണുവാൻ കഴിയും. ആ അനുഭവം ശൂന്യമായി കിടക്കുന്ന വിഭാഗങ്ങളിൽപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സംഭരിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ പ്രവർത്തകർ പ്രചോദനം നൽകും. ആ പ്രചോദനത്തിനടുത്തു നടത്തുന്ന ഗ്രന്ഥസംഭരണം സ്ഥാപനത്തിന്റെ സർവ്വപ്രാപകത്വത്തെ പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും.

ഫലപ്രദമായവിധത്തിൽ ഗ്രന്ഥസംഭരണം നടത്തുന്നതിനു ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വർഗ്ഗീകരണം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നു വ്യക്തമായല്ലോ. ഗ്രന്ഥശാലയെ ശരിക്കു വർഗ്ഗീകരിച്ച് ആ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഗ്രന്ഥസംഭരണം നടത്തുവാൻ ഗ്രന്ഥശാലാപ്രവർത്തകർ സന്നദ്ധരായാൽ അതുകൊണ്ടു മറെറൊരു വലുതായ പ്രയോജനംകൂടിയുണ്ടു്. വായനക്കാരുടെ ഇഷ്ടത്തിനനുസരിച്ചുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കാണു വില്പനയുണ്ടാവുക; വില്പനയുണ്ടാകുന്ന ഇനം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാനായിരിക്കും പ്രസാധകന്മാർ ഒരുങ്ങുക, പ്രസാധകർ അവശ്യമുള്ളതരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാനായിരിക്കും ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ സന്നദ്ധരാവുക. ഏതാനും കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു ചെറുകഥാസമാഹാരങ്ങളിൽ വായനക്കാർക്ക് അതിയായ താല്പര്യമുണ്ടായി. ചെറുകഥാസമാഹാരങ്ങൾ തുരുതുരെ പ്രസിദ്ധീകൃതങ്ങളായി. നാടകകൃത്തുക്കളായും ആഖ്യാനികാകാരന്മാരായും ചേരെടുത്തവർപോലും ചെറുകഥ എഴുതിത്തുടങ്ങി. വല്ലപ്പോഴും വല്ല അപ്രസിദ്ധപത്രം

നമ്മത്തിലും പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുള്ള കഥകൾപോലും തേടി
 പിടിച്ചു സമാഹരിക്കാൻ ആളുകൾ തയ്യാറായി. കാലക്രമ
 ത്തിൽ ചെറുകഥകൾ വെറുക്കപ്പെട്ടു. ആക്ഷം അതിൽ
 താല്പര്യമില്ലാതായി. വായനക്കാരുടെ താല്പര്യം ഡിറക്ടീ
 വുനോവലുകളിൽ പതിഞ്ഞു. വായനക്കാരുടെ അഭിരുചി
 പ്രസാധകരെ ആ വഴിക്കു തിരിച്ചു. ഗ്രന്ഥകർത്താക്കളും
 പ്രസാധകരുടെ പിന്നിലെത്തി. ഡിറക്ടീവുനോവലുകൾ
 തുടങ്ങിയ പ്രസിദ്ധീകൃതമാവാൻ തുടങ്ങി. വല്ല വൈഭവശി
 കനോവലിന്റെയും ഹായ പിടിച്ചുള്ള എഴുത്തുതന്നെ എ
 വിടെയും. പലരും ആശ്രയിക്കുന്നത് ഒരേ നോവലിനെയാ
 യിരിക്കും. തൻമൂലം മലയാളത്തിലെ മൂന്നോ നാലോ ഡി
 റക്ടീവു നോവലെടുത്താലും കഥ ഒന്നുതന്നെയാവും. മിടു
 ക്കന്മാരായ ചില എഴുത്തുകാർ ഒരുപടികൂടി പുരോഗമിച്ച്
 ഒരേ നോവൽതന്നെ പല പേരിൽ ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്താൻ
 കൂടി തയ്യാറായി. ഡിറക്ടീവുനോവലുകളുടേയും അതിന്റെ
 പ്രസാധനവും ഭാഷയ്ക്കു് ഒരു ശാപമാണെന്നു പ്രസ്താവിക്ക
 നവർപോലും അനുഭവത്തിൽ ആ ശാപത്തെ പ്രോത്സാ
 ഹിപ്പിക്കാൻ തയ്യാറായാൽ എങ്ങനെയാണു് ആ ശാപ
 ത്തെ നിർമ്മാജ്ജനം ചെയ്യാൻ കഴിയുക? ഇരുനൂറ്റോ ഇരു
 നൂററവതോ രൂപയ്ക്കു പുസ്തകം വാങ്ങുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥശാലാ
 പ്രവർത്തകൻ ആ തുകയ്ക്കു തികച്ചും ഡിറക്ടീവുനോവലുക
 ളേ വാങ്ങു എന്നു വന്നാൽ വ്യാപാരി അത്തരം പുസ്തകങ്ങൾ
 വില്പനയ്ക്കായി ശേഖരിക്കുന്നതിൽ തെറ്റുണ്ടോ? മറ്റിനും
 പുസ്തകമെങ്കിൽ രണ്ടോ മൂന്നോ കോപ്പി വീതമാവശ്യപ്പെടു
 ന്ന പുസ്തകവ്യാപാരി ഡിറക്ടീവുനോവലുകളിൽ ഇരുപ
 തോ ഇരുപത്തിയഞ്ചോ കോപ്പി ആവശ്യപ്പെടുന്നു എന്നു
 കാണുമ്പോൾ ഒരു പ്രസാധകൻ മറ്റിനും പുസ്തകങ്ങളിൽ
 വിമുഖത ഭാവിക്കുകയും ഡിറക്ടീവുനോവലുകൾ പ്രസിദ്ധീ
 കരിക്കുന്നതിൽ ജാഗ്രത കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ അ

യാളെ എങ്ങനെ കുറപ്പെടുത്തും? നല്ല ചെറുകഥകളും കവിതകളും മെച്ചപ്പെട്ട സാഹിത്യവിമർശങ്ങളും എഴുതാൻ കഴിവുള്ളവർ കാലത്തിനൊത്തു ഡിറക്ടീവുനോവലെഴുത്തുകാരായി രൂപാന്തരം പ്രാപിക്കുന്നു എങ്കിൽ അവരെയും കുറപ്പെടുത്തുന്നതെങ്ങനെ? മുരുകിപ്പറഞ്ഞാൽ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരെയും പ്രസാധകരെയും പുസ്തകവ്യാപാരികളെയും നിയന്ത്രിക്കുകയും നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു വായനക്കാരാണെന്നു കാണാം. വായനക്കാരുടെ പ്രതിനിധികളായ ഗ്രന്ഥശാലാപ്രവർത്തകർ വേണ്ടത്ര കരുതലോടും സൂക്ഷ്മതയോടുംകൂടി പരിശ്രമിക്കുന്നപക്ഷം സാഹിത്യത്തിന്റെ പുരോഗതിയെത്തന്നെയും നേർവഴിക്കു നയിക്കാൻ അവർക്കു കഴിയുന്നതാണ്.

വർഗ്ഗീകരിച്ച ലിസ്റ്റിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി ശുശ്രൂവസ്ഥയിലിരിക്കുന്ന വിഭാഗങ്ങളെ പരിപോഷിപ്പിക്കുവാൻ ഉതകത്തക്ക വിധത്തിൽ വിവിധതരം പുസ്തകങ്ങൾ സംഭരിക്കുവാനാണ് ഗ്രന്ഥശാലാപ്രവർത്തകർ ഉദ്യമിക്കുന്നതെങ്കിൽ, അവരുടെ അഭിലാഷം പൂർത്തീകരിക്കുവാൻ പറ്റിയ വിധത്തിൽ ചില വിഭാഗങ്ങളിൽ ഗ്രന്ഥങ്ങളൊന്നും ഇല്ലെന്നു വ്യാപാരികൾക്കു മനസ്സിലാകും. അവർ പ്രസാധകരേയും പ്രസാധകർ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കളെയും അതിനായി സമീപിക്കും. അങ്ങനെ എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളിലുംപെട്ട പുസ്തകങ്ങൾ ഭാഷയിൽ ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങും. കാമ്യമായവിധം നടത്തപ്പെടുന്ന ഗ്രന്ഥസംഭരണമൂലം അവരവരുടെ സ്ഥാപനങ്ങളെ ശ്രേഷ്ഠതരമാക്കിത്തീർത്തു എന്നു മാത്രമല്ല, സാഹിത്യത്തിന്റെ നേർവഴിക്കുള്ള വളർച്ചയ്ക്കു് ഒരു പ്രചോദനം നൽകുകകൂടി ചെയ്തു എന്നുള്ള കൃതാർത്ഥതയ്ക്കു് ഗ്രന്ഥശാലാപ്രവർത്തകർ അർഹരായി ഭവിക്കും.

ലിസ്റ്റർ തയ്യാറാക്കുന്ന വിധം

ഗ്രന്ഥശാലയ്ക്കുവേണ്ടി പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങേണ്ടതായി വരുമ്പോൾ തികഞ്ഞ അലസതയോടും അശ്രദ്ധയോടും കൂടി ആ കാര്യം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന പ്രവർത്തകർ അവരുടെ അധീനത്തിലിരിക്കുന്ന സ്ഥാപനത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠനെ സ്വയം ഹനിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതെന്ന വാസ്തവം മറച്ചുവയ്ക്കാവുന്നതല്ല. തങ്ങൾക്കിഷ്ടമുള്ള ചിലരെ സഹായിക്കാനോ തങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകതാല്പര്യമുള്ള ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുവാനോ ആയി ആ സന്ദർഭവും പൊതുതലം വിനിയോഗിക്കുന്നത് ഒരു തരത്തിൽ ഒരു ഹീനകർമ്മമാണ്. വിദ്യാലയത്തിലോ കലാശാലയിലോ അഭ്യസിക്കുന്ന സ്വന്തം കുട്ടികൾക്കു് ആവശ്യമായ പാഠ്യപുസ്തകങ്ങൾ ഗ്രന്ഥശാലയ്ക്കുവേണ്ടി വാങ്ങി സ്വന്താവശ്യത്തിനുവേണ്ടി വിനിയോഗിക്കുന്നവരും ഉപയോഗശൂന്യമായ വല്ല പഴയ പാഠ്യപുസ്തകത്തിന്റെയും പ്രതികൾ നിസ്സാരവിലയ്ക്കു വാങ്ങി കൂടുതൽ വില ചെലവെടുത്തുവരും സ്ഥാപനത്തെ തുരങ്കം വയ്ക്കുന്ന ചൂഷകന്മാരായേ ഗണിക്കപ്പെടുകയുള്ളൂ. ഇത്തരം സ്വാർത്ഥപ്രതിപത്തിയും തട്ടിപ്പും ഉപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു മാത്രമായില്ല; സ്വന്തം അഭിലാഷം പാടെ പരിത്യജിച്ചു് അനുഭോക്താക്കളുടെ ഇഷ്ടാനുസരിച്ചുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മാത്രമേ സംഭരിക്കേണ്ട എന്നു കരുതുകതന്നെ വേണം. എന്നാൽ മാത്രമേ സ്ഥാപനത്തോടു നീതി കാണിക്കൽ ആവുകയുള്ളൂ.

ഒന്നോ രണ്ടോ വ്യക്തികളുടെ ഇഷ്ടമനുസരിച്ചു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വാങ്ങുക എന്ന രീതി ഏതു ഗ്രന്ഥശാലയും തീ

ഒരു ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്. സ്ഥാപനത്തിന്റെ സകല ശ്രേയസ്സും ഗ്രന്ഥസംഭരണത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കിയാൽ ആരുമെന്നെ ആ സന്ദർഭം അശ്രദ്ധയിൽ തള്ളിക്കളയുകയില്ല.

ഗ്രന്ഥസംഭരണത്തിനുള്ള സന്ദർഭം സമാഗതമാകുമ്പോൾ വിവരം പരസ്യപ്പെടുത്തുകയും സംഭരിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു് അഭിപ്രായമുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ചേരുകൾ പ്രവർത്തകരെ അറിയിക്കുവാൻ അംഗങ്ങൾക്കു് ആഹ്വാനം നൽകുകയും ചെയ്യുക എന്നതു് ഒരു നല്ല നടപടിയാണ്. അങ്ങനെ ലഭിക്കുന്ന ലിസ്റ്റുകൾ സംഭരിച്ചശേഷം പ്രവർത്തകരിൽ രണ്ടോ മൂന്നോ പേർ അടുത്തുള്ള ഏതാനും പുസ്തകശാലകൾ സന്ദർശിച്ചും പ്രസാധകന്മാരുടെ കാരാലോഗുകൾ നോക്കിയും ഒരു ലിസ്റ്റ് തയ്യാറാക്കണം. 200 രൂപയ്ക്കുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങുവാനാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെങ്കിൽ ആ ലിസ്റ്റിൽ 500 ക. വിലവരുന്ന പുസ്തകങ്ങളെങ്കിലും ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതാണ് നല്ലതു്. ആ ലിസ്റ്റ് സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഭരണസമിതിയുടെ പൂർവ്വാലോചനയ്ക്കു വിഷയമാകട്ടെ, കമ്മററി അതേപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചു് ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടവ ഉപേക്ഷിച്ചും ചേർക്കേണ്ടവ കൂട്ടിച്ചേർത്തും ലിസ്റ്റ് പൂർത്താക്കണം. അതോടുകൂടി ലിസ്റ്റിൽപെട്ട പുസ്തകങ്ങളെ മൂന്നിനുമായി തിരിക്കുകയും വേണം. ഏ. നിർബ്ബന്ധമായി വാങ്ങേണ്ടവ. ബി. പകരം ചേർക്കാവുന്നവ. സി. ഏ. യും ബി. യും കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ മാത്രം വാങ്ങേണ്ടവ. എന്ന ക്രമത്തിലാണ് അതു തരംതിരിക്കേണ്ടതു്. അങ്ങനെ തരംതിരിക്കപ്പെട്ട ഒരു ലിസ്റ്റനുസരിച്ചു മാത്രമേ പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങാവൂ. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ ആ നടപടിയെ ആർക്കും ആക്ഷേപിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല.

ലൈബ്രറിയൻ ചെയ്യേണ്ടത്

സർവ്വസമ്മതമായ ഒരു ലിസ്റ്റ് തയ്യാറാക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ പ്രവർത്തകരെ വളരെയേറെ സഹായിക്കാൻ കഴിവുള്ള ഒരു വ്യക്തി ആ സ്ഥാപനത്തിലെ ലൈബ്രറിയനാണ്. വായനക്കാരുമായി സന്തതസമ്പർക്കത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂട്ടുവാൻ സൗകര്യം ലഭിക്കുന്നത് അയാൾക്കു മാത്രമാണല്ലോ. ഏതുതരം ഗ്രന്ഥങ്ങളാണ് ഗ്രന്ഥശാലയിൽ ഉള്ളതെന്നും ഏതെല്ലാം ഇനം തരെയിലുണ്ടെന്നും ഏതെല്ലാം ഇനത്തിൽ ഉടനെ വാങ്ങാവണ്ടാകണമെന്നും തികച്ചും അനുഭവംകൊണ്ടറിയുവാൻ കഴിയുന്നത് ലൈബ്രറിയനാണ്. വായനക്കാരുടെ അഭിരുചിക്കിണങ്ങത്തക്ക വിധത്തിൽ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഏതേതു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സംഭരിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കുമെന്നും ലൈലൈബ്രറിയൻ പറയുവാൻ കഴിയും. ഇക്കാരണങ്ങളാൽ ഗ്രന്ഥസംഭരണവേളയിൽ ലൈബ്രറിയന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു കേവല പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നത് തെറ്റാകുകയില്ല.

തന്റെ അഭിപ്രായത്തിന് സിദ്ധിക്കാവുന്ന പ്രാധാന്യത്തെ തികച്ചും അർഹതയുള്ളതാക്കിത്തീർക്കുന്നതിന് ലൈബ്രറിയനും ചിലതു പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതായുണ്ട്. പുസ്തകങ്ങൾക്കായി ലൈബ്രറിയനെ സമീപിക്കുന്ന വരിക്കാർ ചിലപ്പോൾ ഗ്രന്ഥശാലയിൽ ഇല്ലാത്ത പുസ്തകങ്ങളും ചോദിച്ചു എന്നു വരും. 'ആ പുസ്തകം ഇവിടെയില്ലല്ലോ' എന്ന് അവരോടു സമാധാനം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു മാത്രം തന്റെ ചുമതല അവസാനിച്ചതായി ലൈബ്രറിയൻ കരു

തരുത്. അംഗങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നതും ഗ്രന്ഥശാലയിൽ ഇല്ലാത്തതുമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വിവരം രേഖപ്പെടുത്തി വയ്ക്കുവാൻവേണ്ടി മാത്രമായി ഒരു ബുക്ക് ലൈബ്രറിയൻ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്. ആവശ്യപ്പെടുന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പേരും അതാവശ്യപ്പെട്ട ആളിന്റെ പേരും അതതു സമയംതന്നെ ആ ബുക്കിൽ കുറിച്ചുവയ്ക്കണം. അതേ പുസ്തകം പിന്നീടൊരിക്കൽ വേറെ ഒരാൾ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ മുൻപെഴുതിയ ഗ്രന്ഥനാമത്തിനെതിരെ ഈ ആളിന്റെ പേരുംകൂടി കുറിച്ചാൽ മതി. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുമ്പോൾ, ഗ്രന്ഥശാലയിൽ ഇല്ലാത്ത ഏതെല്ലാം പുസ്തകങ്ങൾക്കാവശ്യക്കാരുണ്ടായി എന്നു മാത്രമല്ല ഏതെല്ലാം പുസ്തകങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ ആവശ്യക്കാരുണ്ടായി എന്നുള്ളതും വ്യക്തമാകും. ഗ്രന്ഥസംഭരണവേളയിൽ ഈ അറിവ് ഏറ്റവും പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

സമത്വവും സ്ഥാപനത്തെ സ്പോഷിക്കുന്നവനുമായ ഒരു ലൈബ്രറിയനു മറ്റൊരുവിധത്തിൽകൂടി ഈ പരിശ്രമത്തെ സഫലമാക്കുവാൻ കഴിയും. ഗ്രന്ഥശാലയിൽ ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാസികകളിലും വാരികകളിലും ദിനപ്പത്രങ്ങളിലും പ്രസിദ്ധീകൃതങ്ങളാകുന്ന പുസ്തകാഭിപ്രായങ്ങൾ ലൈബ്രറിയൻ വായിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. ഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റി ഖണ്ഡനപരമായോ മണ്ഡനപരമായോ വരുന്ന വിമർശനങ്ങളും ലൈബ്രറിയന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപെടാതിരിക്കുന്നതല്ല. ആ അവസരങ്ങളിൽ ഗുണം കൂടിയും ദോഷം കുറഞ്ഞും ഉള്ളവയെന്ന് അഭിപ്രായമാർജ്ജിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പേരുകളും രേഖപ്പെടുത്തി സൂക്ഷിക്കണം. ആ വിവരങ്ങളും ഗ്രന്ഥസംഭരണവേളയിൽ വളരെ ഉപകരിക്കും.

ഈ നയം ശരിക്കുവെത്തിച്ചുകൊണ്ടും, അത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അപ്പഴപ്പോൾ സംഭരിക്കുവാൻ പ്രവർത്തകരെ പ്രേരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും ഇരിക്കുന്ന ലൈബ്രറിയന്മാർ ഇന്നും ചില സ്ഥാപനങ്ങളിൽ ഉണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല. അവർ ആ സ്ഥാപനത്തിലെ വായനക്കാരുടെ സ്നേഹബഹുമാനങ്ങൾക്കു പാത്രീഭൂതരായിത്തീരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, അവർമൂലം ആ സ്ഥാപനം പൊതുജനസമതിയ്ക്ക് അർഹമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു.

ബാല-വനിതാ-വിഭാഗം

ഗ്രന്ഥശാലയിലുള്ള ഗ്രന്ഥശേഖരത്തെ ശരിക്കു വ
 ഗ്ഗീകരിക്കണമെന്നും ആ വർഗ്ഗീകൃതലിസ്റ്റിന്റെ വെളിച്ച
 ത്തിൽ ഗ്രന്ഥസംഭരണത്തെ ക്രമപ്പെടുത്തണമെന്നും ഇതി
 നുപരി പ്രസ്താവിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ആ വിഭജനത്തിൽ ഉൾ
 പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം മതിയാകാത്ത രണ്ടു പ്രധാന
 വിഭാഗങ്ങളാണ് ശിശുക്കൾക്കുള്ള വിഭാഗവും വനിതകൾ
 ക്കുള്ള വിഭാഗവും. ശിശുക്കൾക്കു മാത്രമായും വനിതകൾ
 ക്കു മാത്രമായും ഓരോ പ്രത്യേകവിഭാഗങ്ങൾ ഓരോ ഗ്രന്ഥ
 ശാലയിലും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാണ്.

ഭാവിയിലേക്കുള്ള കരുതൽ കൂടാതെ ഇന്നത്തെക്കാ
 ലും മാത്രം നോക്കി തൃപ്തിപ്പെടുവാൻ വിവേകമുള്ളവരാരും
 ഒരങ്ങുനതല്ല. ഭാവിയിലെ ചിന്തയുള്ളവർക്കു് ഭാവിപൗര
 ണ്മാരായ ഇന്നത്തെ ബാലന്മാരെ അവഗണിക്കുവാനും സാ
 ദ്ധ്യമല്ല. ഭാവിയിലെ ജനസഞ്ചയത്തിന്റെ നന്മതിന്മ
 കൾ മുഴുവൻതന്നെയും ഇന്നത്തെ ബാലന്മാർക്കും ബാലിക
 മാർക്കും ലഭിക്കുന്ന പരിശീലനത്തെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്ന
 തു്. കതിരാവുമ്പോഴല്ലല്ലോ വളംവയ്ക്കേണ്ടതു്. ഉഴുതുമറി
 ക്കുന്നതിനു മുമ്പോ വിതയ്ക്കുന്നതിനു മുമ്പോ തന്നെ അതു
 നടത്തണം. എന്നാലേ നല്ല വിളവെടുപ്പു പ്രതീക്ഷിക്കാ
 വൂ. വയോജനവിദ്യാഭ്യാസപരിപാടികൾ ആവശ്യമായി
 വരുന്ന പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ പാടില്ലെ
 ന്നല്ലാതെ അവകൊണ്ടു് അത്രയേറെ പ്രയോജനമുണ്ടാവാൻ

പോകുന്നില്ല. ബാലവർഗ്ഗത്തിന്റെ അവസ്ഥ അതല്ല
 ജ്ഞാ. അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ചെയ്യുന്ന ഓരോ
 പ്രവൃത്തിക്കും പത്തുമേനിയല്ല ആമേനിയെന്നെ ഫലം കി
 ട്ടം. ബാലവൃന്ദത്തെ അവഗണിക്കുന്ന ഏതു പ്രദേശത്തി
 ന്റെയും ഭാവി ഭൂരിതപൂരിതമാണ്. ബാലവൃന്ദത്തിനുവേ
 ണ്ടി നാനാതരത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളാകട്ടെ
 ഭാവിയിൽ ഐശ്വര്യപൂർണ്ണങ്ങളായിത്തീരുകയും ചെയ്യും.
 ഈ വസ്തുത തികച്ചും മനസ്സിലാക്കി ഓരോ ഗ്രന്ഥശാലയു
 ടെയും പ്രവർത്തകർ തന്നാട്ടിലെ ബാലവൃന്ദത്തോടുള്ള തങ്ങളു
 ട്ടെ കടമ ശരിക്കും തികച്ചും നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതാണ്.

കൊച്ചുകുട്ടികൾക്കു വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കാൻ പറ്റി
 യ വിധത്തിലോ അവരെ ആകർഷിക്കാൻ കഴിയുന്നവിധ
 ത്തിലോ ഉള്ള ബാലസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ അടുത്തകാലം
 വരെ ഭാഷയിൽ തീരെ ചുരുക്കമായിരുന്നു. ഭാഗ്യവശാൽ
 ആ നിലയ്ക്ക് ഇന്നു മാറ്റം വന്നുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ബാല
 സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതിന്റെ ആ
 വശ്യകത കേന്ദ്രഗവണ്മന്റിനു ബോധ്യമായി, അതിലേ
 ക്കാവശ്യമായ നടപടികൾ കൈക്കൊണ്ടതോടുകൂടി പലരും
 ബാലസാഹിത്യനിർമ്മാണത്തിൽ ബലാകങ്കണരായി പ്രവ
 ർത്തിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുകയാണ്. അതിന്റെ ഫലമായി
 നിസ്സാരമല്ലാത്ത ഒരു ഗ്രന്ഥശേഖരം ആ ഇനത്തിൽ മല
 യാളഭാഷയ്ക്കും ലഭ്യമായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇന്നു കാണും
 വിധമുള്ള പുരോഗതി തുടരുന്നപക്ഷം വിദൂരമല്ലാത്ത ഒരു
 ഭാവിയിൽത്തന്നെ ആശാസ്ത്രമായ ഒരു ബാലസാഹിത്യ
 ഗ്രന്ഥസഞ്ചയം നമുക്കുണ്ടായിത്തീരും. ഇന്നുതൊട്ടേ ആ
 ഇന്നും പുസ്തകങ്ങളുടെ സംഭരണത്തിൽ താല്പര്യം കാണിച്ചു
 തുടങ്ങിയാൽ അചിരേണ അതൊരു നല്ല വിഭാഗമാക്കിത്തീ

ക്കാൻ ഏതു ഗ്രന്ഥശാലയ്ക്കും ഏറെ ക്ലേശിക്കേണ്ടിവരികയില്ല. ഒരു ഗ്രന്ഥശാലയിലുള്ള ഗ്രന്ഥസംഖ്യയുടെ അഞ്ചിലൊരു ഭാഗമെങ്കിലും ബാലസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളായിരിക്കുക എന്നുള്ളത് അത്രയേറെ വിഷമപ്പെട്ട കാര്യമല്ലല്ലോ.

ബാലവിഭാഗത്തോളം പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നതല്ലെന്നിരുന്നാലും ഒരു വനിതാവിഭാഗവും ആവശ്യവും സ്ഥാപനത്തിനൊരു ഭൂഷണവുമാകുന്നു. അഭ്യസ്തവിദ്യകളും പൊതുക്കാര്യപ്രസക്തകളുമായ വനിതാമണികളുടെ സേവനം ഇക്കാര്യത്തിൽ നേടുവാൻ കഴിയുന്നപക്ഷം ആ വിഭാഗം വളരെയേറെ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യും.

വിജ്ഞാനവിതരണം

ഗ്രന്ഥസംഭരണത്തിനുവേണ്ടി മന്ത്രരൂപാ ചെലവഴിക്കാനുള്ള ഒരുക്കത്തോടെ ഒരു പുസ്തകശാലയെ സമീപിച്ചു. ഒരു ഗ്രന്ഥശാലാപ്രവർത്തകൻ അപസർപ്പകാശ്വായികകൾ മാത്രം എടുക്കുവാൻ വ്യഗ്രത കാണിക്കുന്നത് കണ്ടപ്പോൾ ഒരു പശുശതമാനമെങ്കിലും കഴിവുള്ള ഇതരഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കുവേണ്ടിവിനിയോഗിക്കുവാൻ ആ മന്ത്രിനോടഭ്യർത്ഥിക്കുന്നതിന് ഇതെഴുന്നുന്നയാൾ ഒരിക്കൽ നിർബ്ബന്ധിതനായിത്തീർന്നു. ഞാൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉത്തമങ്ങളാണെന്ന കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. “പക്ഷെ, ആ പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോയാൽ അലമാരിയിൽ വയ്ക്കാനേ പാറൂ. ആരും അതു വായിക്കാനുണ്ടാവില്ല. വായനക്കാർക്കു ഡിറക്ടീവുനോവൽ മാത്രമാണു വേണ്ടത്.” ഇതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമാധാനം.

വായനക്കാരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാനും അവരുടെ താല്പര്യത്തെ നിലനിർത്താനും ശ്രമിച്ചാൽ മാത്രമേ ഒരു ഗ്രന്ഥശാല അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുകയുള്ളൂ എന്നു നാം മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഗ്രന്ഥശാലാപ്രവർത്തനം ഒരു വ്യവസായമല്ലെന്നും അത്തരം സ്ഥാപനത്തിന്റെ നടത്തിപ്പിൽ സാംസ്കാരികങ്ങളായ ചില ഉദ്ദേശങ്ങൾക്കുടി അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നും ഉള്ളതു വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല. വിജ്ഞാനവിതരണമാണ് ഒരു ഗ്രന്ഥശാലയുടെ മുഖ്യോദ്ദേശ്യം. അതു സാധിക്കുന്നതിനു പൊതുജനങ്ങളുടെ സഹകരണം വേണം.

അവരെ സ്ഥാപനത്തിലേക്കുകയ്യിക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ മാത്രമേ വിജ്ഞാനവിതരണം നിവൃത്തിയുണ്ടാവാനുള്ള സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം ഫലപ്രദമാക്കാൻ കഴിയൂ. അതിനവേണ്ടി അവരുടെ അഭിലാഷങ്ങളെയും താല്പര്യങ്ങളെയും തൃപ്തിപ്പെടുത്തത്തക്ക വിധത്തിലുള്ള പരിപാടികൾ സ്വീകരിക്കണം. അത്രത്തോളമേ ആകാവുന്ന കാര്യം അതിനിടയ്ക്കു വിസ്മരിച്ചുപോകരുത്. ഒരു കൈകൊണ്ട് അവരുടെ അഭിലാഷങ്ങളെ തഴുകുന്ന അവസരത്തിൽത്തന്നെ മററു കൈകൊണ്ട് സ്ഥാപനത്തിന്റെ സാംസ്കാരികോദ്ദേശ്യങ്ങൾ അവരിൽ കുത്തിവയ്ക്കുകയും വേണം. എന്നാൽ മാത്രമേ സ്ഥാപനം ഒരു വ്യാവസായികസ്ഥാപനമെന്നതിനു പരിയായി ഒരു സാംസ്കാരികസ്ഥാപനമായി ഉയരുകയുള്ളൂ.

വായനക്കാരുടെ അഭിരുചിയ്ക്കു നുസരണമായി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽത്തന്നെ ഒരു നിശ്ചിത ഭാഗം വിജ്ഞാനഭണ്ഡാഗാരങ്ങളായ ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്നതിനും വിനിയോഗിക്കേണ്ടതാണ്. ഒരിക്കലും വിജ്ഞാനഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വിനിയോഗിക്കുന്ന തുക മൊത്തം തുകയുടെ ഇരുപത്തിയഞ്ചു ശതമാനത്തിൽ കുറയരുത്. അലമാരിയെ അലങ്കരിക്കാൻ മാത്രമേ അത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രയോജനപ്പെടുകയുള്ളൂ എന്നു വരുണെങ്കിൽ അതു മതി. ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ അതവിടെനിന്നും ഇളക്കിനോക്കുവാൻ ആരെങ്കിലും ഉണ്ടാകും. താല്ക്കാലികമായ അഭിരുചിയെ മാത്രം ആധാരമാക്കി ശേഖരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നശിച്ചുപോയാലും അത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ആരും ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ലെന്നു വന്നാലും ഈ ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രശോഭിക്കയും പ്രയോജനപ്പെടുകയും ചെയ്യാതിരിക്കയില്ല.

ഗ്രന്ഥസംരക്ഷണം

മലയാളപുസ്തകങ്ങളുടെ കെട്ടും മട്ടും തീരെ ദുർബ്ബലവും അനാകമ്പകവും ആണെന്നുള്ള വസ്തുത സർവ്വവിദിതമാണ്. അടുത്ത കാലത്തു് ആ ഭയനീയാവസ്ഥയ്ക്കു് ഒട്ടോരു മാറ്റം വന്നുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാമെങ്കിലും അതു കൊണ്ടുള്ള ഗുണമൊന്നും അനുഭവത്തിലെത്തിത്തുടങ്ങിയിട്ടില്ല. സാമാന്യമായി പറയുന്നപക്ഷം ഒരു മലയാളപുസ്തകം ശരാശരി ഇരുപതാളുകൾ വായിച്ചുകഴിയുമ്പോഴേക്കു് തീരെ മോശമായിപ്പോകും. വായനക്കാർ പ്രിയപ്പെട്ട പുസ്തകങ്ങളാണെല്ലാം വാങ്ങുന്നതെങ്കിൽ ഒരുക്കൊല്ലക്കാലത്തിനകം അവ ഉപയോഗശൂന്യങ്ങളായിത്തീരും. ഗ്രന്ഥസംരക്ഷണത്തിലെത്തുപോലെതന്നെ അവയുടെ സംരക്ഷണത്തിലും പ്രവർത്തകർ വളരെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ലൈബ്രറിപ്പതിപ്പ് പ്രത്യേകമായി കണ്ടാൽ കഴിയുന്ന പുസ്തകങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കൂടുതൽ വിലകൊടുത്തും ലൈബ്രറിപ്പതിപ്പുതന്നെ വാങ്ങുന്നതായിരിക്കും കാര്യത്തിൽ ലാഭം. മോശപ്പെടുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ അപ്പഴപ്പോൾ ബയൻറുമെച്ചിക്കുന്നതിൽപോലും അധികം ഗ്രന്ഥശാലക്കാരും ശ്രദ്ധിക്കാതിരിക്കുമ്പോൾ ചില ഗ്രന്ഥശാലകളുടെ പ്രവർത്തകർ പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങിക്കഴിഞ്ഞാലുടനെ ബയൻറുമെച്ചിക്കുകയും പിന്നീടു മാത്രം വിതരണം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതൊരു അപാവശൃംഗസമ്പ്രദായമാണ് എന്നു പെട്ടെന്നു തോന്നിയേക്കാം. പക്ഷെ മോശപ്പെട്ട ശേഷം ബയൻറുമെച്ചിക്കുകയും പിന്നീടും ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്യു

നന്നും ആദ്യമേ ബയൻറചെയ്ത് ഉപയോഗിക്കുന്നതും തമ്മിൽ കൂടുതൽ കാലത്തെ പ്രയോജനത്തിനതകുന്നത് ആദ്യമേ ബയൻറചെയ്തിരിക്കുന്നതിനാണെന്നാണ് അനുഭവത്തിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നത്.

പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങുക; അത് ഇഷ്ടപോലെ ഉപയോഗിക്കുക; പുറംകടലാസ്സ് മാത്രമല്ല, ആദ്യത്തേയും ഒട്ടകത്തേയും ഒന്നും രണ്ടും മൂന്നും കടലാസ്സുകൾ വിട്ടുപോകുന്നതുവരെ തുടർന്നു കൈകാര്യം ചെയ്യുക; അതു കഴിഞ്ഞു ഉപയോഗശൂന്യമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ തള്ളിക്കളയുക എന്ന സമ്പ്രദായം തീരെ ആക്ഷേപകരവും വമ്പിച്ച നഷ്ടത്തിനു ഫലമുണ്ടാകുന്നതുമാണ്. ആണ്ടുതോറും പുതിയ പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങുവാൻ താല്പര്യപ്പെടുന്നതുപോലെ തന്നെ പുസ്തകങ്ങൾ ബയൻറചെയ്തില്ല സൂക്ഷിക്കുന്നതിലും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഗ്രന്ഥസംഭരണത്തിനായി വിനിയോഗിക്കുന്ന തുകയുടെ ഒരു ക്ലിപ്തശതമാനം ബയൻറിംഗിനായും വിനിയോഗിക്കേണ്ടതാകുന്നു. പുതിയ പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന തുകയുടെ എട്ടിലൊരു ഭാഗമെങ്കിലും ബയൻറിംഗിനായി മാറ്റിവയ്ക്കേണ്ടിവരും.

എണ്ണമല്ല വണ്ണമാണാവശ്യം

ഗ്രന്ഥസഞ്ചയം വണ്ണത്തിൽ കുറഞ്ഞാലും എണ്ണത്തിൽ കൂടിയിരിക്കണമെന്നൊരു ധാരണ ഗ്രന്ഥശാലാപ്രവർത്തകരുടെ ഇടയ്ക്കു കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. ഉപയോഗശൂന്യമാണെന്നു കണ്ടാലും വില കുറഞ്ഞ പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങി ശേഖരിക്കുവാൻ അവർ തല്പരരാകുന്നു. രണ്ടു രൂപാകൊണ്ടു കൊള്ളാവുന്ന ഒരു പുസ്തകം വാങ്ങുന്നതിനു പകരം ഒന്നിനുംകൊള്ളാത്ത പത്തോ പന്ത്രണ്ടോ പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങാനായിരിക്കും അവരുടെ ഉദ്യമം. ഇതൊരു തെറ്റായ താല്പര്യമെന്നു പറയാതെ വയ്യ.

പക്ഷെ, ഈ തെറ്റായ സമ്പ്രദായം പുലർത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിന് അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയോ നിർബന്ധിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായങ്ങൾ നിർഭാഗ്യവശാൽ ഇന്നു നിലവിലിരിക്കുന്നുണ്ട്. ഗ്രന്ഥശാലകളുടെ സംഘടനയായ കേരളഗ്രന്ഥശാലാസംഘത്തിൽ അംഗമായി ചേർക്കപ്പെടാത്ത യാതൊരു ഗ്രന്ഥശാലയ്ക്കും ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നും യാതൊരു സഹായങ്ങളും ലഭിക്കുന്നതല്ല. ഗവണ്മെന്റുശാൻ ലഭിക്കുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല പഞ്ചായത്തു തുടങ്ങിയുള്ള പ്രാദേശികസ്ഥാപനങ്ങളിൽനിന്നുപോലും അക്രമമെ സഹായിക്കാൻ പാടില്ലെന്നു തടഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. ഗ്രന്ഥശാലാസംഘത്തിൽ അംഗമായി ചേർക്കപ്പെടുന്നതിനുള്ള യോഗ്യതകളിൽ ഒന്നായി 500 പുസ്തകം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നുള്ളത് വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. രണ്ടായിരം രൂപാ വിലവരുന്ന 450 പുസ്തകങ്ങൾ ശേഖരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥശാല അംഗീകരിക്കപ്പെടാൻ അയോഗ്യവും

നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പത്താം വിലവരുന്ന അഞ്ഞൂറു പുസ്തകം ശേഖരിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥശാല യോഗ്യവും ആകുന്നു.

അത്രയുംകൊണ്ടും തീർന്നില്ല. ഗ്രന്ഥശാലകൾക്കു ഗ്രാൻറുവദിക്കുന്നതു പല ഗ്രേഡുകളായി തിരിച്ചുകൊണ്ടാണ്. ഓരോ ഗ്രേഡിലും ഉൾപ്പെടുന്നതിനു് ഇത്ര പുസ്തകം വേണമെന്നു വ്യവസ്ഥയുണ്ട്. 600 പുസ്തകമുണ്ടെങ്കിൽ 4 ഗ്രേഡിൽപ്പെടുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥശാല 1000 പുസ്തകമാകുമ്പോൾ 6 ഗ്രേഡിലേക്കുയർത്തപ്പെടും. ഉയർന്ന ഗ്രേഡും അതു മൂലം കൂടുതൽ സഹായധനവും നേടുന്നതിൽ താല്പര്യമില്ലാത്തവരുണ്ടാകുമോ? എങ്ങനെയും പുസ്തകങ്ങളുടെ എണ്ണം ആയിരമായി വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്നുള്ളതാണ് എച്ച് ഗ്രേഡുകാരന്റെ താല്പര്യം. അതിനുതക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ കഴിയുന്നത്ര വിലകുറഞ്ഞ പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങുവാൻ അയാൾ തയ്യാറാകുന്നു. അത്രയുംകൊണ്ടു നിന്നില്ല. പിന്നെയുമുണ്ട് ആയിരത്തി അഞ്ഞൂറു, രണ്ടായിരം, മൂപ്പായിരം എന്നിങ്ങനെ പടികൾ പലതു്.

പ്രയോജനശൂന്യങ്ങളായ കൊച്ചു കൊച്ചു പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങി പണം ദുർവ്വയം ചെയ്യുന്നതു് നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തപ്പെടണമെങ്കിൽ ഗ്രന്ഥശാലാസംഘത്തിന്റെയും ഗ്രേഡേഷൻ കമ്മറ്റിയുടെയും പരിഗണനാപരിധിയിൽ ഒരു വ്യതിയാനം ഉണ്ടാവേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണ്. തരം തിരിപ്പിനു് ഒരു പരിധിനിണ്ണയം വേണമെന്നുള്ളതു സമ്മതിക്കാതെ കഴിയുകയില്ല. പുസ്തകങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതു് എണ്ണമായിരിക്കണമെന്നു് വയ്ക്കുന്നതെന്തിനു്? അഞ്ഞൂറു പുസ്തകങ്ങൾ എന്നതിനു പകരം അഞ്ഞൂറു രൂപാ മൊത്തം വിലവരുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ എന്നു മാറിയാൽ എന്തു തരക്കേടുണ്ടാകും? അതുപോലെ ഗ്രേഡുതിരിക്കുന്ന വിഷയത്തിലും പുസ്തകങ്ങളുടെ എണ്ണത്തേക്കാൾ പുസ്തകങ്ങളുടെ മൊത്തം വിലയെ ഉപാധിയാക്കിക്കൂടെ? അ

ങ്ങനെ ചെയ്താൽ 50 രൂപാകൊണ്ട് ഇരുപതു പുസ്തകം വാങ്ങുന്നതും ഇരുനൂറു പുസ്തകം വാങ്ങുന്നതും അധികൃതർ ജീവിയിൽ ഒരുപോലെയാണെന്നും പ്രയോജനമില്ലാത്ത പുസ്തകങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പണം കളയാതെ നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ തന്നെ വാങ്ങാൻ തയ്യാറാകണമെന്നും ഉള്ള ഒരു വിചാരം ഗ്രന്ഥശാലാപ്രവർത്തകരിൽ കടന്നുകൂട്ടമല്ലോ. ഈ ഭേദഗതി അംഗീകരിക്കാൻ ഗ്രന്ഥശാലാസംഘവും അവരെക്കൊണ്ടു് അംഗീകരിപ്പിക്കാൻ ഗ്രന്ഥശാലാപ്രവർത്തകരും ഉത്സാഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുകയാണ്.

ഏതായാലും ഗ്രന്ഥസംഭരണത്തിനുദേശിക്കപ്പെടുന്ന സംഖ്യ തികച്ചും പ്രയോജനകരമായ വിധത്തിൽത്തന്നെ വിനിയോഗിക്കപ്പെടാനുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു് അവശ്യം ആവശ്യമാകുന്നു.

11

‘ലൈബ്രറി സീസൺ’

ഗ്രന്ഥസംഭരണവിഷയത്തിൽ ഗ്രന്ഥശാലാപ്രവർത്തകരെ അലട്ടുന്ന മറ്റൊരു പരധീനതയുണ്ട്. അതു സഹായധനം ആണ്ടുവസാനത്തിയതിൽക്കൂടെ ഒന്നായേ ലഭിക്കൂ എന്ന അനുഭവമാണ്. പ്രസവവേദനകൊണ്ടു സഹിക്കുന്ന ഇഷ്ടപ്രാണേശ്വരിയുടെ ഭയനീയസ്ഥിതിയിൽ ഉൽക്കണ്ഠാഭരിതനായി കാത്തിരിക്കുന്ന ഭർത്താവിനെപ്പോലെ സർവ്വശ്രദ്ധയും ഗ്രാൻറുചിലിന്മേൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചു വളരുന്നോരു ഉൽക്കണ്ഠയോടെ കാത്തിരുന്നാൽ മാർച്ച് 31-ാംതീയതി ഗ്രാൻറുക ലഭിച്ചെന്നു വരും. അപ്പം ശ്രദ്ധ മാറിപ്പോയി എന്നു വരുട്ടെ അതു നാസ്തിയാകയും ചെയ്യും.

ഇലാം മകരം മേടം കർക്കടകം എന്നിങ്ങനെ നാലു തവണകളിലായി ഗ്രാൻറു ലഭിക്കത്തക്ക വിധത്തിലുള്ള വ്യവസ്ഥകളാണു മുൻപു നിലവിലിരുന്നത്. നാലല്ലെങ്കിൽ മൂന്നോ രണ്ടോ തവണകളിലായിട്ടെങ്കിലും അതു കിട്ടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. കറേക്കാലമായി അതു തീരെ തെറ്റിയിരിക്കുന്നു. ഗ്രേഡേഷൻകമ്മറ്റിയുടെ പരിശോധന എത്രയും വേഗം പൂർത്തിയായി കാലേക്രട്ടി ഗ്രാൻറുവാദം ഉണ്ടാകത്തക്ക വിധത്തിൽ വേണ്ട ചട്ടംകെട്ടുകൾ ഏറ്റെടുത്തണമെന്നപേക്ഷിക്കുമ്പോൾ അതധികമധികം നീണ്ടുപോവുകയാണു ചെയ്യുന്നത്.

ഇതുമൂലം ലൈബ്രറിസീസൺ എന്നൊരു പ്രത്യേക കാലഘട്ടംതന്നെ കേരളക്കരയിൽ ഉണ്ടായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

മാർച്ച് 31-ന് ഗ്രാൻറുകൊടുക്കുക; ഗ്രാൻറുകൾക്കു പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങി രണ്ടുമാസത്തിനകം ബിൽ അയക്കണമെന്നു ശാസിക്കുക; അതുമൂലം ഏപ്രിൽ മെയ് മാസങ്ങളാണ് ഇന്നു 'ലൈബ്രറി സീസൺ'. പുസ്തകശാലക്കാരുടെ കൈയ്ക്കുതുകാലമാണതു്. അതിനൊപ്പിച്ചാണ് പുതിയ പുസ്തകങ്ങൾ തയ്യാറാക്കപ്പെടുന്നതു്. പുതിയ സീസണിലേക്കു പ്രയോജനപ്പെടത്തക്ക വിധത്തിൽ പുസ്തകങ്ങൾ തയ്യാറാക്കാനുള്ള ബദ്ധപ്പാടുകളാണ് ജനുവരി ഫെബ്രുവരി മാർച്ച് മാസങ്ങളിൽ. പ്രസ്തകളിലൊക്കെ അപ്പാരം വലിയ പണി ത്തിരിക്കാവും. ഏപ്രിൽമാസമാവുമ്പോൾ, സീസണിലേക്കു് ഉപയോഗപ്പെടത്തക്ക വിധത്തിൽ പുസ്തകം തയ്യാറായി കിട്ടാത്തതിന്നു പ്രസാധകരും പ്രസ്തകാരും തമ്മിൽ വഴക്കു്.

ഗ്രന്ഥശാലയിലുമുണ്ടു് ഇതിന്റെ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ. ഏപ്രിൽമാസമാകുമ്പോൾ പുതിയ പുസ്തകങ്ങൾക്കായി, മഴയായ പ്രതീക്ഷിച്ചു കഴിയുന്ന വേഴാമ്പലിനെപ്പോലെ അംഗങ്ങൾ ഗ്രന്ഥശാലയെ സമീപിക്കുകയായി. സംഭരിക്കപ്പെട്ട പുതിയ പുസ്തകങ്ങളുടെ വായനയാണ് അടുത്തതു്. ഒന്നോ രണ്ടോ അങ്ങേയറ്റം മൂന്നോ മാസംകൊണ്ടു് അതൊക്കെ അങ്ങു വായിച്ചുതീരും. പിന്നെ എട്ടു പത്തു മാസത്തേക്കു വിശ്രമമാണു്. ലൈബ്രറിസീസൺ എന്നു പറയുന്നതു് ഗ്രന്ഥശാലകൾക്കുവേണ്ടി പുസ്തകങ്ങൾ വില്ക്കാൻ കഴിയുന്ന കാലം മാത്രമല്ല, ഗ്രന്ഥശാലയിൽനിന്നും അംഗങ്ങൾ പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങി വായിക്കുന്ന കാലംകൂടിയാണ്. ആ സീസൺ കഴിഞ്ഞുകൂടിയാൽ ഗ്രന്ഥശാല ഒരു നിർജ്ജനപ്രദേശമായി നിലകൊള്ളുകയും ചെയ്യും.

മാസത്തോറും കറേ ഗ്രന്ഥങ്ങൾവിതരണമെങ്കിലും പുതുതായി വാങ്ങുവാൻ ഗ്രന്ഥശാലാപ്രവർത്തകർ കഴിയണം.

എന്നാൽ മാത്രമേ വായനക്കാരുടെ താല്പര്യം മുറിയ്ക്കുന്നതെന്ന് സന്ദർശിച്ചുകൊണ്ടു പോകുവാൻ സാധിക്കൂ. അതിന് ഇന്നത്തെ സമ്പ്രദായം വളരെയേറെ പ്രയാസമുണ്ടാക്കുന്നതാണ്. ഒന്നിച്ചു തുക കിട്ടുകയും ഒന്നായി പുസ്തകങ്ങൾ സംഭരിക്കുകയും ആണല്ലോ ചെയ്യുന്നത്. അനവസരത്തിൽ ചെയ്യുന്ന സഹായം കരയൊക്കെ പാഴായിത്തീരുമെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ അത്ര വലിയ ബുദ്ധിയൊന്നുമാവശ്യമില്ല. അനുവദിച്ചു കൊടുക്കുന്ന ആനുകൂല്യം പ്രയോജനപ്പെടണമെന്നുകൂടി ഉദ്ദേശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ അതു തക്ക സമയത്തുതന്നെ കൊടുക്കണം.

ഗ്രന്ഥാലയങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുടെ നിയമനം, പരിശോധന, റിപ്പോർട്ടുസമർപ്പണം, ഗവണ്മെൻറുവാദം, ഗ്രാൻറുവിഭജനം മുതലായ പരിപാടികൾ സർക്കാർക്കായും മുറപോലെ എന്ന മട്ടിൽ നടന്നുകഴിയുമ്പോഴേയ്ക്കും ആണ്ടുണ്ടാവുന്നില്ലാത്തതും അതിൽ ആരെയും കുറപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ടു പ്രയോജനമില്ല. അത്രയും പരിപാടികളൊക്കെ കാലേ കൂടി നടത്തിച്ചു നേരത്തേ ഗ്രാൻറുവിഭജിക്കാൻ ചെയ്യുന്ന പരിശ്രമം വിജയിക്കുകയുമില്ല. ആ സ്ഥിതിക്ക് ഈ വൈഷമ്യം പരിഹരിക്കുവാൻ ഒരൊറ്റ മാർഗ്ഗമേ ഉള്ളൂ. മുൻകൊല്ലം ഗ്രന്ഥാലയങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു പ്രതിമാസ അഡ്വാൻസു ഗ്രന്ഥശാലകൾക്കു നൽകുക. പുതിയ റിപ്പോർട്ടുസമർപ്പിച്ച കൂടുതൽ ഗ്രാൻറിനർഹങ്ങളായിത്തീരുന്നവയ്ക്കും ആ കൂടുതൽ തുക ആണ്ടുവസാനത്തിൽ കൊടുക്കുക.

ഒന്നുകൂടി ഇതു വിശദമാക്കാം. 1956-57-ൽ ഒരു സ്ഥാപനത്തിനു 300 രൂപാ ഗ്രാൻറുനൽകിയിട്ടു എന്നിരിക്കട്ടെ. 1957 ഏപ്രിൽ മുതൽ പ്രതിമാസം 25 ക. വീതം

അവർ ലഭിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ ചട്ടംകെട്ടണം. 1957-58-ലെ ട്രെയ്ഡ്ഷൻകമ്മറ്റി അവർ 400 ക. ശുപാർശ ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ 300 കഴിച്ചുള്ള 100 ക. 1958 മാർച്ചിലും കൊടുക്കണം. ഇങ്ങനെ ചെയ്താൽ ഓരോ മാസത്തിലും ഇറങ്ങുന്ന നല്ല നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ അപ്പഴപ്പോൾ സംഭരിച്ചു തുടരെ പ്രവർത്തനത്തിൽ നില്ക്കുവാൻ ഗ്രന്ഥശാലകൾക്കു കഴിയും. ഗവണ്മെന്റിനു യാതൊരു വിഷമമോ അധിക ചെലവോ അതുകൊണ്ടു വരാൻ പോകുന്നുമില്ല. വസന്തം, ഗ്രീഷ്മം തുടങ്ങി പല ഇരുമാസക്കാലങ്ങൾ ഉള്ളതുപോലെ ഏപ്രിൽ മെയ് അടങ്ങിയ പുതിയ ഒരുമാസക്കാലം പ്രബലപ്പെട്ടവരാതെ കഴിക്കുകയും ചെയ്യാം. പുസ്തകവ്യാപാരികൾ, പ്രസാധകർ, ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ തുടങ്ങിയുള്ളവർ ഒരു പ്രത്യേകകാലഘട്ടത്തിനുവേണ്ടി കാത്തിരിക്കാതെ എല്ലാക്കാലത്തും ഒരുപോലെ പ്രവൃത്തിനിരതരായിരിക്കുകയും ചെയ്യും.

12

പുസ്തകസംഭാവന

വിലകൊടുത്തു വാങ്ങി ശേഖരിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചാണ് ഇതേവരെ നാം ചർച്ചചെയ്തത്. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ ഗ്രന്ഥശാലകൾക്കു പുസ്തകങ്ങൾ കിട്ടാറുണ്ട്—സംഭാവനയായി—മിക്ക ഗ്രന്ഥശാലകൾക്കും ധാരാളം പുസ്തകങ്ങൾ സംഭാവനയായി കിട്ടിയിരിക്കും. ഗ്രന്ഥശാലാസംഘത്തിന്റെയും ഗ്രന്ഥാലയങ്ങൾക്കുമൊന്നിന്റെയും നിബന്ധനകളിൽനിന്നും രക്ഷപ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു നല്ല മാർഗ്ഗമായി പുസ്തകസംഭാവനയെ പല ഗ്രന്ഥശാലാപ്രവർത്തകരും ശ്രദ്ധേയപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ഒരു ഗ്രന്ഥശാലയിലെ പുസ്തകസഞ്ചയത്തിൽനിന്നും സംഭാവന കിട്ടിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും വിലയ്ക്കു വാങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ തരംതിരിക്കാൻ കഴിയുമെന്നു പറയുന്നതിൽ അതിശയോക്തിയൊന്നുമില്ല. നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ സംഭാവനയായി കിട്ടുക വളരെ അപൂർവ്വമാണ്. വല്ല കുട്ടികളും പഠിക്കാൻവേണ്ടി വാങ്ങിയതും പാഠ്യപുസ്തകങ്ങൾ മാറിയതുമൂലം ഉപയോഗശൂന്യമായിത്തീർന്നതുമായിരിക്കും സംഭാവന കിട്ടിയ പുസ്തകങ്ങളിൽ ഒരുഭാഗം. വിലക്കു വാങ്ങിയവയും നിവൃത്തിയില്ലാതെ വല്ല സ്ഥലത്തും കെട്ടിക്കിടക്കുന്നവയായിരിക്കും മറ്റൊരു വിഭാഗം. ഈ രണ്ടിനങ്ങളും രജിസ്റ്ററിലും അലമാരിയിലും സ്ഥാനംപിടിക്കാനല്ലാതെ മറ്റൊന്നിനും ഉപയോഗപ്പെടുകയില്ല. ഇത്തരം പുസ്തകങ്ങൾ സംഭരിച്ചു ഗ്രന്ഥശാലയിലുള്ള പുസ്തകങ്ങളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിപ്പിച്ചു കാണിക്കുന്നതുകൊണ്ട് പ്രയോജനമൊന്നുമില്ല.

ഒരുതരത്തിൽ അതു ധാർമികമായ ഒരുതരം വഞ്ചനകൂടിയാകുന്നു.

“ഭാനംകിട്ടിയ പശുവിന്റെ പല്ലു” എണ്ണിനോക്കുന്നതെന്തിനു?” എന്നൊരു പഴമതന്നെയുണ്ട്. വെറുതെ കിട്ടിയതാണെങ്കിൽ അതിന്റെ ഗുണഭോഷങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കേണ്ടതില്ലെന്നാണതിനർത്ഥം. സംഭാവനപുസ്തകങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ആ നയം സ്വീകരിക്കുന്നത് യുക്തമല്ല എന്നു പറയേണ്ടിരിക്കുന്നു. സംഭാവനയായി കിട്ടുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾതന്നെയും ഭരണസമിതിയുടെ അംഗീകാരത്തിനു വിധേയമാകണം. പ്രയോജനകരമെന്നും തന്മൂലം സ്വീകാര്യമെന്നും തോന്നുന്നെങ്കിൽ മാത്രമേ സ്വീകരിക്കാവൂ. ഉപയോഗശൂന്യമെന്നു ബോധ്യപ്പെടുന്നവ തിരസ്കരിക്കപ്പെടുകതന്നെ വേണം.

സംഭാവനയായി സ്വീകരിക്കുവാൻ തീരുമാനിക്കപ്പെടുന്ന പുസ്തകങ്ങളുടെ വില കണക്കിൽ ചെലവെടുത്തുകയും ആ തുക പുസ്തകം സംഭാവനചെയ്ത ആളിന്റെ പേരിൽ സംഭാവനയായി വരവുവയ്ക്കുകയും ആണു ശരിയായ രീതി. എന്നാൽ മാത്രമേ സ്റ്റോക്കരജിസ്റ്റർ അനുസരിച്ചുള്ള പുസ്തകങ്ങളുടെ മൊത്തം വിലയും പുസ്തകങ്ങൾക്കായി ചെലവുവന്നിട്ടുള്ള തുകയും തമ്മിൽ യോജിപ്പുവരികയുള്ളൂ.

13

റിക്ടാർഡുകളിൽ

ഗ്രന്ഥശാലയ്ക്കുവേണ്ടി വാങ്ങപ്പെടുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ റിക്ടാർഡുകളിൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്ന വിഷയത്തിൽ ഐക്യരൂപമുള്ള ഒരു നടപടിക്രമം പൊതുവെ കാണപ്പെടുന്നില്ലെന്നുള്ളതു ചോദ്യകരമാണ്. ഈ അവസരത്തിൽ അതേപ്പറ്റിയും പരിചിന്തിക്കുന്നത് അസ്ഥാനത്താവുകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഒരുക്രമം ബിത്തുക ചെലവെഴുതും. മറ്റൊരുക്രമം ബിത്തുകയും യാത്രച്ചെലവുംകൂടിയുള്ള തുക പുസ്തകവിലയായി ചെലവെഴുതും. മറ്റു ചിലർ പുസ്തകങ്ങളുടെ മുഖവില ചെലവെഴുതി കമ്മീഷൻ കിട്ടിയ തുക വരവിൽ ചേർക്കും. ഇതിൽ ഏതു രീതിയാണു ശരിയായിട്ടുള്ളതെന്നതിനെപ്പറ്റി അധികൃതമായ നാർദ്ദേശങ്ങളൊന്നും ലഭിക്കാറില്ല.

പുസ്തകങ്ങളുടെ മുഖവില പുസ്തകമിനത്തിലും സെയിൽസ് ടാക്സ് പ്രത്യേകമിനത്തിലും ചെലവെഴുതുകയും കമ്മീഷൻ തുക വരവിൽ ചേർക്കുകയുമാണ് ഏറ്റവും ശരിയായ രീതി. പുസ്തകം വാങ്ങാൻവേണ്ടി യാത്രചെയ്തതിനുള്ള ചെലവുകൾ യാത്രച്ചെലവിൽത്തന്നെ ചേർക്കണം.

പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങിയതിലേക്കുള്ള ബിത്തുകകളും അതു കമ്മറ്റി അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്താൽ മേൽവിവരിച്ചവിധം തുകകൾ കണക്കിൽ ചേർക്കണം. ഉടൻതന്നെ

ആ ബിപ്ലിൽപെട്ട ഇനങ്ങൾ പുസ്തകസ്റ്റോക്കരജിസ്റ്ററിലും ചേർക്കണം. ബിപ്ലിലെ ക്രമത്തിനനുസരിച്ച പുസ്തകരജിസ്റ്ററിലും ചേർക്കുന്നതാണ് നല്ലത്. ബിപ്ലിലെ ഓരോ പുസ്തകവും രജിസ്റ്ററിൽ ചേർത്തുകഴിയുമ്പോൾ ബിപ്ലിൽ ഓരോ പുസ്തകത്തിന്റെയും പേരിന്റെ എതിരെ അതിന്റെ സ്റ്റോക്കനമ്പർ പതിക്കണം. ആ ബിൽ അനുസരിച്ച സ്റ്റോക്കിൽ ചേർത്ത പുസ്തകങ്ങളുടെ മൊത്തം വിലയും ബിപ്ലിലെ മുചവിലയുടെ ആകത്തുകയും ആ ബിപ്ലിപടി കണക്കിൽ പുസ്തകവിലയായി ചെലവെടുത്തിരിക്കുന്ന തുകയും ഒന്നുതന്നെയായിരിക്കേണ്ടതാണ്.

ഒരു രൂപാ വിലയുള്ള ഒരു പുസ്തകം പോസ്റ്റൽ വി. പി. വഴി വരുത്തുമ്പോൾ ഇന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ 1 ക. 85 നയാപൈസ കൊടുക്കേണ്ടതായി വന്നു എന്നു വരാം. ആ തുക മുഴുവൻ ആ പുസ്തകത്തിന്റെ വിലയായി കണക്കിൽ ചേർക്കുന്നത് ശരിയല്ല. ഒരു രൂപാ വിലയും 85 നയാപൈസ പോസ്റ്റേജുമായിട്ടായിരിക്കും ചേർക്കേണ്ടി വരിക.

സംഭാവന കിട്ടിയ പുസ്തകങ്ങളുടെ വില രേഖപ്പെടുത്താതിരിക്കുക. പോസ്റ്റ് വഴി കിട്ടിയ പുസ്തകങ്ങളുടെ വിലയും പോസ്റ്റേജും കൂടിയുള്ള തുക കണക്കിൽ ചേർക്കുക; നേരിട്ട വിലയ്ക്കു വാങ്ങിയവയുടെ കമ്മീഷൻ കഴിച്ചുള്ള തുക മാത്രം കൊള്ളിക്കുക മുതലായ ക്രമരഹിതമായ നടപടികൾ സ്വീകരിക്കുന്നതുമൂലം പുസ്തകസ്റ്റോക്കരജിസ്റ്ററിൽനിന്നു പുസ്തകങ്ങളുടെ മൊത്തം വില കൂട്ടിക്കണ്ടുപിടിക്കാനോ മാസാന്ത്യങ്ങളിൽ കാണുന്ന തുകയും സ്റ്റോക്കരജിസ്റ്ററിലെ

തുകയും തമ്മിൽ പൊരുത്തപ്പെട്ടുകാണാനോ കഴിയാറില്ല. ഗ്രന്ഥശാലയുടെ സ്വത്തിൽ അതിപ്രധാനമായിരിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച സ്ഥിതിവിവരങ്ങൾ ഇങ്ങനെ അലഭ്യമായി കിടക്കാനിടയാകുന്നത് ഒരിക്കലും നന്നല്ല. ഗ്രന്ഥശാലാപ്രവർത്തകർ ഇക്കാര്യത്തിൽ അതിയായ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്.

പുസ്തകപ്പട്ടിക

ഒരു ഗ്രന്ഥശാലയിലുള്ള പുസ്തകങ്ങളുടെ എണ്ണം എത്ര കൂടിയോ കുറഞ്ഞോ ഇരുന്നാലും ഉള്ള പുസ്തകങ്ങളുടെ പൂർണ്ണമായ ഒരു ലിസ്റ്റ് അതിലെ അംഗങ്ങൾക്കെല്ലാം ലഭിക്കുവാൻ സൗകര്യപ്പെടുത്തേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണു്. ക്രമമായി വർഗ്ഗീകരിച്ചു തയ്യാറാക്കിയ പുസ്തകപ്പട്ടിക അച്ചടിപ്പിച്ചു് ഓരോ പ്രതി അംഗങ്ങൾക്കു നൽകണം. ഒരിക്കൽ അങ്ങനെ നൽകിയതുകൊണ്ടു മാത്രമായില്ല; മാസംതോറുമോ കവിഞ്ഞപക്ഷം മൂന്നുമാസത്തിലൊരിക്കലെങ്കിലുമോ ആ മാസത്തിലോ ക്വാർട്ടറിലോ ചേർത്ത പുസ്തകങ്ങളുടെ ലിസ്റ്റും അംഗങ്ങൾക്കു നൽകണം.

ഒന്നോ രണ്ടോ അഥവാ മൂന്നോ കൊല്ലം കഴിയുമ്പോൾ പുസ്തകപ്പട്ടിക പുതുക്കിത്തയ്യാറാക്കേണ്ടതാണു്. നീക്കംചെയ്യപ്പെട്ട പുസ്തകങ്ങൾ വിട്ടുകളയുകയും ഇടക്കാലത്തു ചേർക്കപ്പെട്ടവ അതതു സ്ഥാനത്തു് ചേർക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള പുതുക്കിയ ലിസ്റ്റുകൾ അംഗങ്ങൾക്കു വളരെയധികം പ്രയോജനപ്പെടും.

പുസ്തകങ്ങൾ നീക്കം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സാഹചര്യങ്ങൾ എന്തുതന്നെയായിരുന്നാലും അതിനു് അത്രയധികം സന്ദർഭങ്ങൾ ഉണ്ടാവാതിരിക്കാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാകുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു പുസ്തകം നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയാൽ ഉടനെ അതിന്റെ ഒരുപ്രതി സമ്പാദിക്കണം. പു

തിയ ഒന്നു കിട്ടാൻ എളുപ്പമല്ലെന്നു കാണുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ വിതരണം ചെയ്യുന്ന പുസ്തകങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ നിന്നൊഴിവാക്കി പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കുകയാണു വേണ്ടതു്. അത്തരം പുസ്തകങ്ങൾ ഗ്രന്ഥശാലയിൽ ഇരുന്നു നോക്കുവാനല്ലാതെ പുറമേക്കു കൊണ്ടുപോകുവാനനുവദിക്കരുതു്.

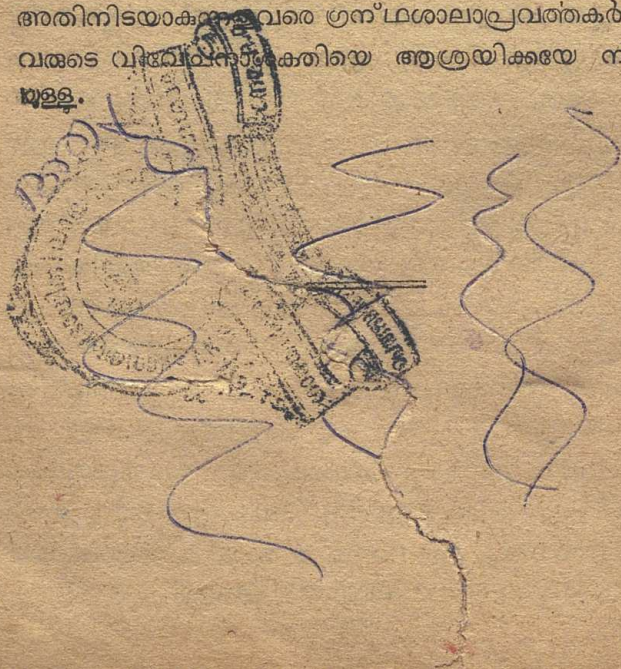
15

അംഗീകൃതലിസ്സ്

ഗ്രന്ഥസംഭരണാവസരത്തിൽ ഗ്രന്ഥശാലാപ്രവർത്തകർ സഹായകമായിത്തീരത്തക്ക വിധത്തിൽ, തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ലിസ്റ്റുകൾ കിട്ടുക വളരെ വിഷമമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ഗ്രന്ഥശാലാസംഘം ഒരു ബുക്ക്സെലക്ടൻ കമ്മിറ്റി സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ, പ്രസിദ്ധീകൃതമാകുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം ആ കമ്മിറ്റിയുടെ മുഖിൽ എത്തിച്ചേരുകയും ഇടയാകുന്നില്ലാത്തതിനാലും ക്ലിപ്തകാലങ്ങളിൽ കമ്മിറ്റി യോഗം കൂടി പുസ്തകങ്ങളെപ്പറ്റി പരസ്പരം ചർച്ച ചെയ്യുന്ന പതിവിലൊത്തതിനാലും ബുക്ക്സെലക്ടൻ കമ്മിറ്റിയുടെ അംഗീകൃതലിസ്റ്റിനുള്ളിൽ നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ തീരെ കുറവും ലിസ്റ്റിൽപെടാതെ പുറത്തു് ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങൾ വളരെ കൂടുതലും ആയിട്ടാണ് ഇന്നു നിലനിൽക്കുന്നത്. സ്കൂൾലൈബ്രറികളുടെ ഉപയോഗത്തിനായി വിദ്യാഭ്യാസഡിപ്പാർട്ടുമെന്റു് തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ള ഒരു ലിസ്റ്റുണ്ട്. പതിനായിരത്തോളം പുസ്തകങ്ങൾ ഇന്നു മലയാളത്തിൽ ലഭ്യമായുള്ളപ്പോൾ കിട്ടുവാൻ ഒരു മാസ്റ്റ് വുമില്ലാത്ത അനേകം പുസ്തകങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെ ആയിരം പുസ്തകങ്ങളുടെ പേരാണ് ആ ലിസ്റ്റിൽപെടുന്നത്. ആ ലിസ്റ്റു് തയ്യാറാക്കപ്പെട്ട വിധത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകൊണ്ടായിരിക്കാം പെരുങ്കിടയുന്ന ഭാഷാഗ്രന്ഥസമൂഹത്തിന്റെ പ്രാതിനിധ്യം വ്യാപിക്കുന്ന ഒന്നായി കണക്കാക്കുവാൻ നിർവാഹമില്ലാത്ത നിലയിലാണിരിക്കുന്നത്.

പ്രസിദ്ധീകൃതമാകുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം കാലതാമസം കൂടാതെ ഗ്രന്ഥശാലാസംഘത്തിനോ വിദ്യാഭ്യാസന്ധിപ്പാട്ട് മെൻറിനോ കിട്ടുവാൻ വ്യവസ്ഥയുണ്ടാവുക; പുസ്തകങ്ങൾ പരിശോധിച്ച് അംഗീകരിക്കുന്നതിനു പാണ്ഡിത്യവും നിഷ്പക്ഷതയും ഉള്ള അംഗങ്ങൾ മാത്രം അടങ്ങിയ ഒരു കമ്മറ്റി ഉണ്ടാവുക. ആ കമ്മറ്റി മാസത്തിലൊരിക്കൽ വീതം യോഗംകൂടി ചമ്നടത്തി പുതിയ പുസ്തകങ്ങളെ തരംതിരിക്കുക. ആ ലിസ്റ്റ് കാലവിളംബംകൂടാതെ പ്രസിദ്ധീകൃതമാവുക; ഇത്രയും കാര്യങ്ങൾക്കു ശരിയായ നടപടിയുണ്ടായാൽ പ്രയോജനകരമായ, സ്വീകാര്യമായ ഒരു അംഗീകൃതലിസ്റ്റ് ഗ്രന്ഥശാലകൾക്കു ലഭിക്കുന്ന വരും. അതിനിടയാകുന്നതുവരെ ഗ്രന്ഥശാലാപ്രവർത്തകർ അവരവരുടെ വിവേചനശക്തിയെ ആശ്രയിക്കേണ്ട നിമുത്തമുള്ളൂ.

Indic Digital Archive Foundation

G
894.812
MAD

gpura.org